

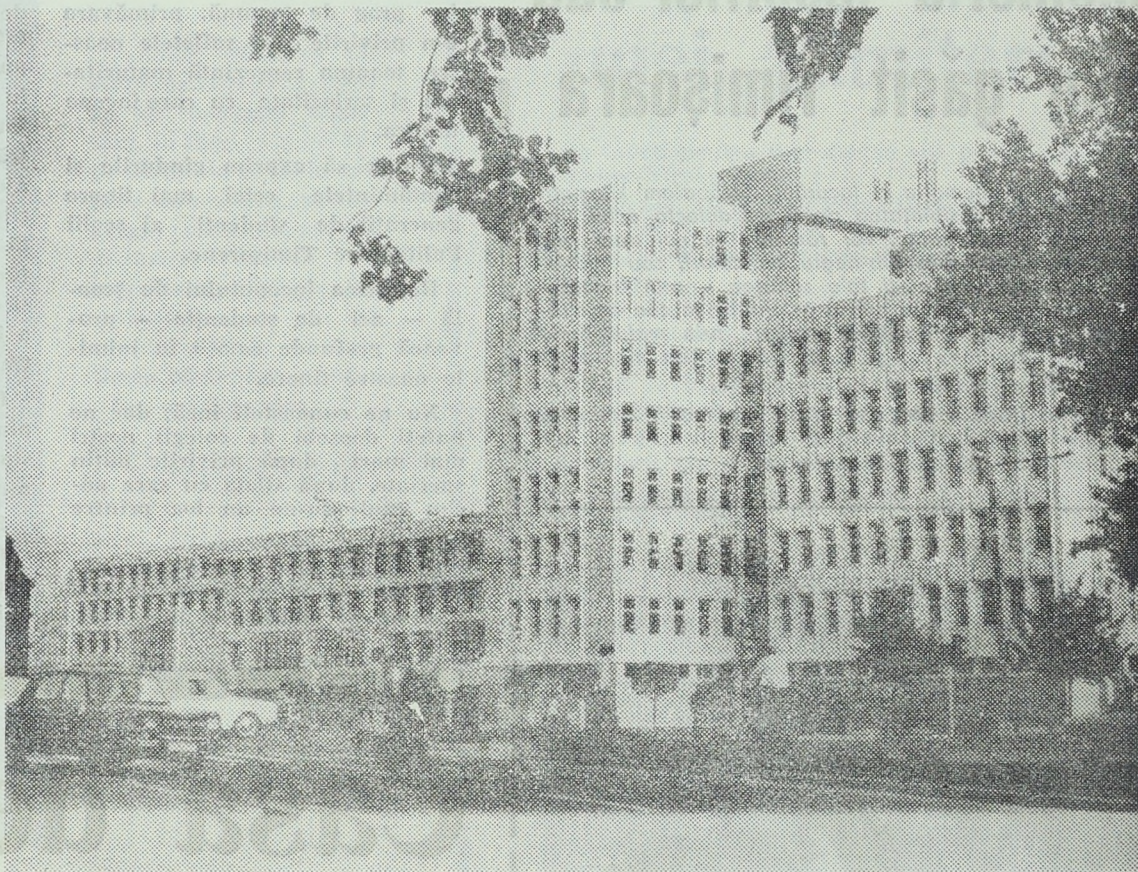
Forumul studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul IV ● nr. 6 (18) 1976 ● 8 pagini ● lei 1,50 ●

În condițiile acestei vaste activități desfășurate de toate categoriile de oameni ai muncii, ale elanului general al poporului nostru, deschidem noul an de învățămînt care marchează începutul muncii, în noul cincinal, pentru pregătirea cadrelor de specialiști, cu o calificare tot mai înaltă, necesare tuturor domeniilor vieții economice și sociale.

Desigur, studenții care intră astăzi în primul an vor lucra ca specialiști în producție în cincinalul viitor; încă din luna aceasta ei vor putea lucra însă direct în producție, în atelierele proprii, în atelierele și secțiile întreprinderilor industriale, în proiectare, ca și în alte domenii de activitate. Astfel, ei vor participa activ la realizarea planului cincinal 1976—1980 și își vor aduce contribuția la dezvoltarea generală a patriei.

(Din cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul deschiderii festive a noului an de învățămînt).

Am văzut-o crescînd sub ochii și prin minile noastre. A adunat în ea cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, ca să închidă cit mai fericit laturile triunghiului — învățămînt — producție — cercetare. Iată-o acum gata să-și primească oaspeții dragi și nerăbdători: studenții. O construcție arhitecturală modernă, o mîndrie a constructorilor, o mîndrie a timișorenilor: Facultatea de electrotehnică.

Text și foto: GHEORGHE TARTAN

Vremuri de zidire

Zile de septembrie, zile încărcate de belșug. Roade ale muncii, fapte și gînduri purtînd înalte semnificații încununează toamna unei națiuni ferm angajate pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, pe drumul construirii comunismului.

Noi și mărețe realizări vin să încununeze nobila privescătoare a pămîntului românesc, adînci responsabilități se impun efortului necontenit de a ridica România socialistă pe trepte noi, superioare. Iar belșugul nu este numai al pămîntului românesc; îl purtăm în inimă și sub frunzi, căci este belșugul înaltei conștiințe și al gîndului cutezător ce conferă un nimb de aur soarelui generos de septembrie...

★

...15 septembrie. Ambianța marchează începutul unui nou an universitar. 15 septembrie este semnificativă, o nouă primăvară studențească. Intrată în tradiția fiecărui nou an de studiu, data aceasta stîrnește deosebite rezonanțe în viața Timișoarei universitare, în viața acestui oraș ce în doar 56 de ani de necontenită zidire a dobîndit, an de an, străluciri și frumuseți de adevărat Civitas Academica.

Citadela universitară timișoreană și-a adăugat în această toamnă, o nouă dimensiune: este dimensiunea pe care o reprezintă noul și majestuosul edificiu al Facultății de electrotehnică. 15.000 de studenți timișoreni, reprezentînd tot atîtea tinere arcuiri în folosul științei și culturii românești, vor purta în cuget și în priviri, generoasa realizare arhitecturală ce, la intersecția bulevardului Mihai Viteazul și Vasile Pârvan, semnificativă vesnică tinerețe a învățămîntului superior românesc...

★

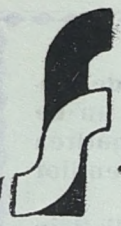
...Furișată în săli de curs și în amfiteatre, lumina acestor zile se dăruie strălucirilor viitoare. Sînt străluciri ce se răsfrîng în elanul creator, în priceperea și puterea de muncă, în voința și dirigența tinerilor studenți.

A început un nou an universitar. Și din nou aceleași cuvinte calde, mobilizatoare, în cuvîntarea tovarășului Mihai Telescu, membru supleant al Biroului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al comitetului județean Timiș al P.C.R., rostite studenților la adunarea festivă de deschidere a noului an universitar, din Aula Magna a Universității.

Aici, noul an de muncă, capătă adevărata lui dimensiune. Noi discipline de studiu, noi ore de muncă fermă, neabătută. Capacitate, voință, muncă. Într-o atitudine firească, cuvinte cu valoare de simbol. Simbol al studenților de azi și al specialistului de mâine, constructor al societății socialiste și coguniste.

FORUM STUDENȚESC

Cu prilejul deschiderii noului an universitar Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara urează tuturor studenților și cadrelor didactice noi succese în muncă și viață.

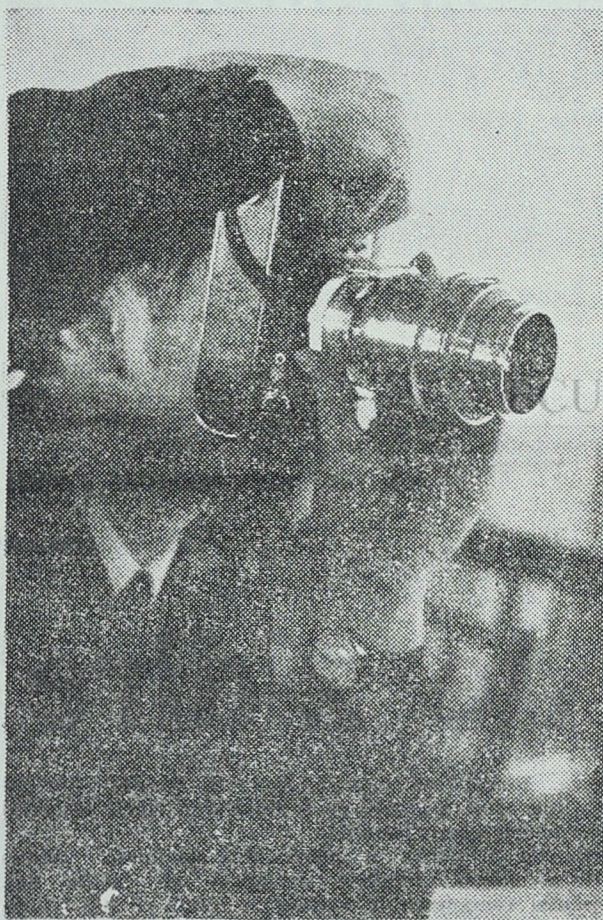

RĂSFRÎNGERI

Memoria locurilor sau bun găsit Timișoara

Există o memorie a locurilor. Străbatem kilometri întregi, avem posibilitatea de a ne delecta ochii cu meleaguri care, poate, vor rămâne în noi doar prin imaginea mișcătoare alb-negru ori culori, sau imortalizate în fotografii ce-ți taie suflarea — prin frumusețea prea frumoasă, surprinsă ostentativ în cea ce strălucește, prin pădurea fără uscături, prin malul riului oglindă-n curățenie... și tocmai de aceea mai puțin verosimilă.

Există însă în noi alte locuri mai puțin luminate, dar mai cald luminoase. Sint locuri văzute din

O privire atentă și OBIECTIVĂ îndreptată spre noul an universitar. O imagine ce aparține, de fapt, FORUMULUI STUDENȚESC!

fuga trenului, pe care le purtăm cu nostalgia reîntoarcerii, a redescoperirii, le mișcăm ascunse bine și doar în momente, știm noi care, le scoatem tăcut, murmurându-le cu luminate feerii de basm. Sint apoi, locurile colindate în verile noastre de libertate. Luind rucsacul cu gânduri și un toiag sprijin capului îmbuibat de forfota aglomerației orașului, de zgomotele mașinilor, de țipetele vecinilor, neapărat mergând aiurea, descoperi locuri în ineditul lor, descoperi oameni în neașteptatele lor adevăruri.

Există apoi locuri la care te întorci cu o anumită periodicitate intrată în cotidian, păstrând totuși în nuanțe aparte, ritualul. Înspre toamnă drumurile duc spre locurile de școlit. Cu nebunia soarelui în ochi, îmbătați de jocul de lumină al acestei veri capricioase, cu sufletul curat al munților, cu aerul acela pe care-l respirăm în oraș, de aerul verdului ierbii amestecat prin hazard cu albul unei zăpezi cîntate din altă iarnă, de aerul doar, șuierat al oboselii după drumul pieptiș printr-un Făgăraș ori Apuseni, cu gândurile odihnite și limpezi, cu inimile nevindicate după ultima mare iubire, cu trupul mai zvelt în sănătate, cu nostalgia vacanței în noi, cu oltatul de ușurare al restanței, cu toată tenacitatea și avîntul tineresc spre nou, spre cunoaștere, cu toate promisiunile reinnoite și fermitatea cuvîntului de îndeplinire a lor, din nou: „Bun găsit, Timișoară!”

RODICA STOIE

Primim azi o distincție: întîia toamnă universitară

Fiecare început de nou an școlar seamănă cu o primăvară deși acest eveniment se petrece în prag de toamnă; primăvara e-n privirile și-n sufletele noastre, toamna reprezintă maturitatea și seriozitate cu care începe munca.

Încerc să exprim gândurile și simțămintele celei mai tinere generații de studenți ai școlii Politehnice Timișorene.

Retrăirea începutului de școală — azi de studenție — provoacă profunde emoții în inimile noastre tinere.

Nu ne cunoaștem încă; dar ne puteți deosebi de colegii noștri mai mari după privirile puțin speriate, după sfiala cu care pășim căutîndu-ne un loc printre ceilalți.

Dacă ar exista aparate de măsură pentru intensitatea curiozității ne-ați recunoaște mai ușor.

La noi ar înregistra valoarea maximă căci sintem nerăbdători să vedem cum va fi noua viață de student. Pe fețele noastre puteți citi emoția și bucuria începutului. E atât de multă bucurie în cît am vrea s-o transmitem împreună cu recunoștința noastră și celor care ne-au ajutat să ajungem aici, părinților, tovarășilor profesori din anii de școală, tuturor oamenilor acestei țări care muncesc pentru ca noi să avem toate condițiile pentru a învăța pentru a ne trăi fericită tinerețea.

Răsplata eforturilor noastre de pînă acum este mîndria de a fi studenți ai prestigioasei politehnici timișorene.

Stimulați de realizările generațiilor precedente pornim cu dorința de-a pătrunde în tainele științei de a ne însuși cît mai

multe cunoștințe teoretice și practice, răspunzînd astfel remarcabilelor eforturi ale partidului și statului care se fac pentru noi.

Primim azi o distincție și sintem convinși că va trebui să-l sporim valoarea iar tinerețea noastră utecistă cu forțele noi și elanul revoluționar caracteristic preiau această misiune.

Sintem la începutul unui drum nou despre care am aflat că e uneori greu, dar și frumos. Sintem nerăbdători să pornim pregătiți pentru a primi, dar mai ales pentru a da.

Dorim ca noi studenții anilor 1976—1981 să devenim generația marilor speranțe ale Partidului și Statului nostru îndeplinite cu prisosință.

CATRINEL ATANASESCU
Anul I. Fac. de Inginerie Chimică

Casa de cultură a studenților

componentă și simbol al vieții studentești

Am trecut pragul lunii septembrie, pragul ce te face să gîndești la noul an universitar, și, de ce nu, la toamna care se apropie. Sint zile în care dorești să-ți revezi colegii, să-i revezi măcar cu cîteva zile mai devreme de acel 15 septembrie, cînd ei mai păstrează veșmintele vacanței, cînd gîndurile și planurile de viitor se cer destăinuite. Pașii, fără să vrei, te îndreaptă spre Casa de cultură a studenților, acest edificiu atît de familiar, edificiul unde se cultivă pasiunile cele mai diverse ale tuturor, unde timpul liber devine activitate plăcută și utilă.

Curiozitatea, acest atribut atît de feminin și reportericesc, m-a îndemnat să bat la ușa direcțiunii.

Ce ne va oferi în noul an universitar Casa studenților, sau pe scurt — „Casa”, așa cum a intrat ea în limbajul familiar, atît de apropiat nouă? Ce activități îndrăgite vom regăsi? Care sint cele noi? Ce surprize ni s-au pregătite? Sint întrebări firești, ce așteaptă un răspuns.

Tovarășul director Valeriu Panasiu, amabil ca totdeauna, dar și deosebit de riguros — nu numai în ceea ce face, dar și în gîndire — mi-a pus la dispoziție planul de activități însoțindu-l de explicații consistente și utile.

Rigoarea răspunsurilor dumnealui, m-au îndemnat, ca rîndurile de față, să fie inserate într-o ordine... riguroasă. Am ales ordinea alfabetică.

Așadar „A” sau Ateneul studentesc”. Foarte bogat și variat. Dezbateri, simpozioane, mese rotunde, întîlniri cu personalități ale vieții politice și economice. Activiști de partid și de stat, ziariști, tineri lucrători din întreprinderi și instituții vor prezenta și vor dezbate probleme cu caracter general sau particular, probleme de interes unanim. Rețin cîteva generice: „A fi tînar comunist”, „Știință și religie”, „Tribuna actualității politice”, „File din istoria U.T.C.” și multe altele.

Tot la „A” — activitatea de informare și de îndrumare metodică. În spiritul ei, va fi lărgit profilul cabinetului de informare și documentare. Fondul de cărți, de ziare și de reviste, emisiunile Studioului de radio STUDENT T.M., fonoteca și filmoteca vor fi folosite cu eficiență, își vor perfecționa sistemul înspre o cît mai largă accesibilitate, vor fi completate cu noutățile zilei. De asemenea, se va amplifica întreaga activitate de îndrumare metodică, la nivelul întregului centru universitar, insistîndu-se asupra creerii unui climat cultural în toate facultățile, secțiile și anii de studii.

Sar peste litera „B”, căci BOBOCILOR le sint rezervate... surprize...

Litera „C” — Creația literar-artistică, cercuri, cineclub. Aici, deja consacrate, voi menționa în primul rînd ceneclurile literare PAVEL DAN, UNIVERSITAS (în limba germană), LATOHATAR (în limba maghiară) precum și ceneclul pentru literatură științific-fantastică H.G. WELLS. Activitatea lor impune de mult. Se vor descoperi și cultiva noi talente, vor fi dezvoltate cele deja „consacrate”. La „cercuri”, IRIS și GAUDEAMUS, cercul foto, respectiv cineclubul, își vor lărgi activitatea urmînd să colaboreze și mai susținut cu studenții altor centre universitare, cu oamenii muncii din Timișoara și întreaga țară. Se va acorda o și mai mare atenție publicării și ecranizării celor mai valoroase lucrări. De asemenea, cineclubul va continua în colaborare cu Arhiva Națională de Filme, ciclul de proiecții „Cinearta”.

Pe lîngă cercul de artă plastică, va fi organizat ciclul de expuneri „Mamamond plastic”, iar salonul de artă plastică va găzdui, din două în două săptămîni, vernisaje personale sau colective. În toate aceste branșe, studenții și creațiile lor, vor fi îndrumate și selectate pentru concursul „Studenții cinstesc gloria neamului” dedicat împlinirii a 100 de ani de la cucerirea independenței de stat a României, lansat de Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara. Tot sub semnul Centenarului, va sta și „Mărțișor studentesc '77”, adică faza de masă a F.N.A.S. din luna martie a anului viitor.

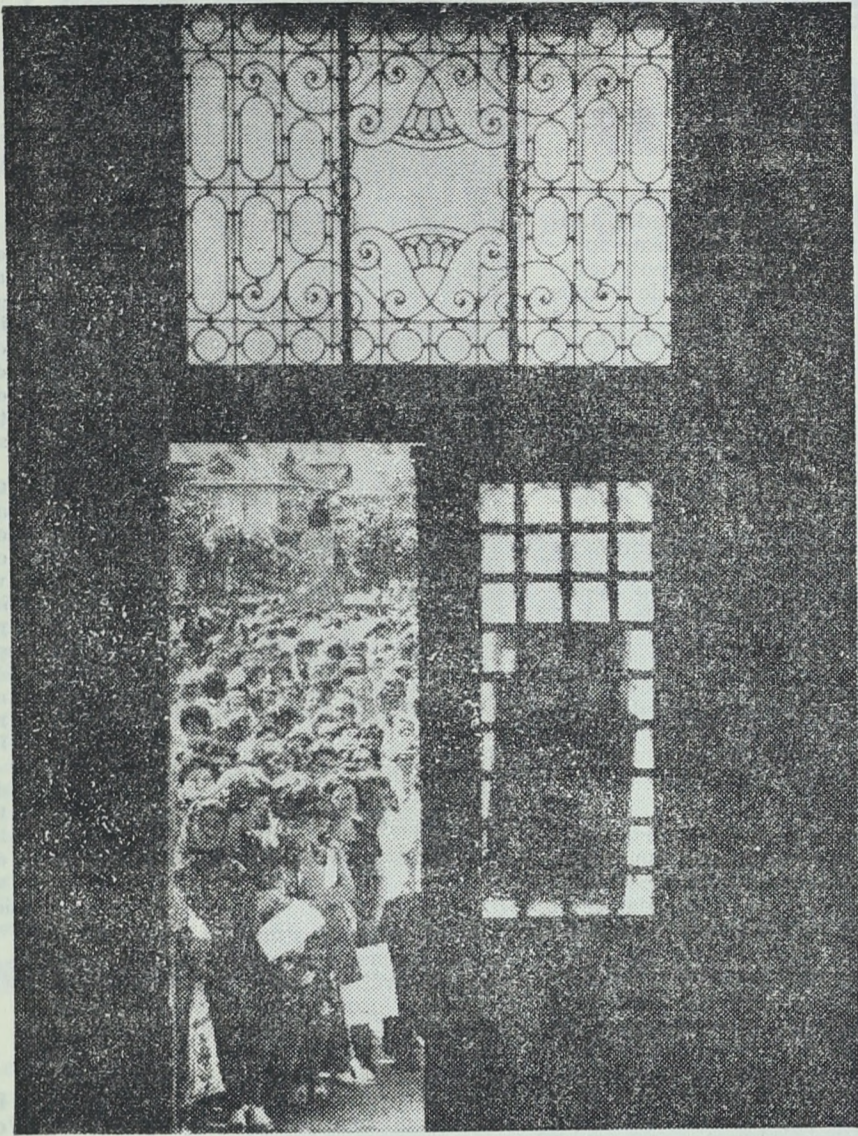
... Iată-ne, așadar, ajunși la „I” și la „Intim club”. Aici, experiența pozitivă dobîndită în anul universitar 1975 — 1976, va fi canalizată spre o amplificare a întîlnirilor studenților cu alte categorii de tineri. La jocurile de club și la activitățile educativ-distractive se vor înlătura neajunsurile existente, se va proceda la o îndrumare și un control sporit. Activitatea barului a fost îmbunătățită.

Totodată, se va pretinde însă o exigență sporită în ceea ce privește ținuta tinerilor participanți la aceste activități...

Și, „last but not... least”, iată-ne ajunși la ultima filă: „Student club”. Student clubul, neobosit și în timpul vacanței, va fi din nou gazda unor seri plăcute, și se pare, foarte agreate de studenți. Gradul de funcționalitate al încăperii ce-l găzduiește va fi ridicat printr-o serie de noi amenajări, astfel încît dansul și muzica bună să se bucure de un cadru cît mai intim și mai plăcut.

Evident, nu puteam epuiza în rîndurile de față toate activitățile noului an. Rămîne doar ca o participare cît mai numeroasă și cît mai activă să se convingă și să se bucure de farmecul orelor petrecute la „Casă” — componentă și simbol al vieții de student.

OFELIA GHENCIU

...„Zilele admiterii au oferit privirii și în acest an un spectacol impresionant. În timp ce candidații susținând probele impuse de examen, păseau pragul spre amfiteatrele afirmării, spațiile ce mărgineau clădirile facultăților erau pur și simplu asaltate de mulțimea părinților, a rudelor, a prietenilor...”

Foto:
GHEORGHE TARTAN

Anotimpurile studenției

Vara absolvenților...

Listele cu ordinea mediilor și localitățile de repartitie au fost așezate, spre deosebire de alți ani, cu mult înaintea zilelor fixate pentru repartizare. În ajun l-am întâlnit în holul Universității pe șeful promoției de anul acesta, Flavian Tică Deme, al secției informatică.

- Cum a fost la stat, Flavi?
- Foarte simplu. De fapt să știi că e ușor să faci o lucrare de stat. La comisie stai zece minute în care îți se pun întrebări din lucrare. Și-apoi gata! Mai greu e să faci o facultate și... s-o termini.
- Ce titlu a avut lucrarea ta?
- Partea originală a lucrării este „Programarea numerelor întregi”, o ramură a cercetării operaționale, specifică pentru matematicile aplicate.
- Știi că ai luat nota 10. Care e procentul acestei note în cadrul anului?
- O treime am luat 10 din 164 studenți câți am fost în această a doua promoție de informaticienți. Raportați la situația pe țară din 458 absolvenți sint 160 de medii peste 9, din care 41 sint ale timișorenilor.
- Tot clujenii v-au luat-o înainte la cea mai mare medie.
- Primele două medii sint din Cluj, a treia e din București și doar a patra e Timișoara. Dar aici nu sint mediile colegilor care au rămas să facă anul V. Între ei sint două medii mai mari decît cele de la Cluj, una de 9,98.
- Cum sint posturile?
- Foarte bune. 90% în orașe. Poate numai științele economice vor primi așa posturi bune. Sint 18 în Timișoara și din cîte știu, numai 16 solicitanți. Problema pe care ne-o punem este întreprinderea dintr-o localitate, să existe baza materială de lucru (calculator, centru de calcul), mai ales pentru cei care vor să facă cercetare.
- Ca șef de promoție (felicitări) ce loc alegi?
- Sint din Arad, dar deși sint posturi acolo aleg Timișoara, centrul de calcul. În cîteva ani, pușini, vreau să-mi dau doctoratul și pentru aceasta trebuie să mă pregătesc mult și bine. Centrul de calcul îmi oferă această posibilitate.

... Lăsîndu-l să continue analiza listelor m-am gîndit că mi-ar fi plăcut și mie să văd așa o repartitie și la facultatea de chimie industrială cînd termin eu. Atunci însă absolvenții de acum își termină stagiatura. Le doresc mult succes în munca cu oamenii și... calculatoarele.

...și toamna bobocilor

Se spune că toamna și bobocul au ceva comun. Desigur belșugul roadelor. Dar toamna nu se recunoaște în revărsarea zgomotoasă de nou, curios și emoție, ce inundă complexul, facultățile, străzile orașului. Îi primesc cu toții ca pe nevoia de primăvară, de răcoare, de proaspăt.

Îi primește căminul, în care vor înțelege cel mai bine viața de student, cu spiritul gospodăresc și concursul „Cea mai frumoasă cameră”, cu holerile de la 5,13 și 15 care așteaptă în fiecare an să plesnească sub presiunea șoptelor înflăcărâte și a îmbrățișărilor pătimașe ce se desfășoară și sub ochii nedumeriți ai oamenilor în vîrstă care-și mai caută o fiică, o nepoată și pleacă dezamăgiți de „tineretul de azi”... cu munca de înrumusețare și curățenie din jurul căminelor, cu ieșirile la bere și întoarcerile cu... cîntec.

Îi primește cantina, unde se schimbă priviri săgalnice între cei de la coadă sau schimbul de „amabilități” cu bucătăresele, cu dezamăgirea că mîncarea nu e „ca la mama acasă”, cu cartele vindute cu serviciul la cantină, unde te îndopi cu prăjituri, cu alt președinte la „1” (lasă Mirșule nu s-au spart încă toate vasele în capul tău, au rămas și pentru următorul).

Îi primesc discotecile, Casa de cultură și toate cercurile ei: teatru, dans, foto etc., cluburile, Timișoara toată — cu Opera, Teatrul, concertele (și ale formației Phoenix și ale lui Weiner) cu toate locurile unde se poate bea bere și să nu uit să le spun că „Nufărul” nu vrea să se dezmintă. Aveți atîtea de făcut și dacă stați un pic și vă gîndiți toate astea definesc ceea ce voi roștiți încă alt de sfios și de candid: studentia.

GABRIELA ȚINTARU

CRONICA SUBIECTIVĂ

Clipa și durata unei admiterii

„Să înveți pentru tine dar să știi pentru toți” — spunea Nicolae Iorga.

Este un îndemn adresat tinereții, vârstei ale cărei energii vor fi îndrumate spre rodnice domenii ale cunoașterii, spre activități generoase prin specificul lor.

Absolventul de liceu are o bună cultură generală. De asemenea el posedă o judecată dezvoltată și disciplinată, noțiuni bine lămurite și precizate. Urmează ca toate acestea să fie puse în slujba unei profesii. Momentul opțiunii corespunde însă cu o confruntare importantă a vieții, cea a admiterii sau a examenului-concurs, care impune edenuri aride cunoașterii: luciditatea și maxima concentrare.

Zilele admiterii au oferit privirii și în acest an, un spectacol impresionant. În timp ce candidații susținând probele impuse de examen păseau pragurile spre amfiteatrele afirmării, spațiile ce mărgineau clădirile facultăților erau pur și simplu asaltate de mulțimea părinților, a rudelor, a prietenilor.

Părinți, rude, prieteni, ale căror speranțe erau legate acum de lucrări scrise sau răspunsuri orale. Sint cei ce stăteau neclintii în picioare sau așezați pe bănci. Volubili sau tăcînd încruntați. Cu geamantane sau fără. Fumînd țigară de la țigară sau făcînd calcule pe un petec de hîrtie: „atîtea locuri, alții pe un loc, ... probabil se va intra cu medie mare; totul depinde numai de el...”

La ceasul amiezii, apariția „lor” încheia necurmate emoții. Băieții în costume de culoare închisă suportînd stoic soarele fierbinte. Fetele, timide-elegante, în fuste lungi și bluze de preferință albe. Urmau discuții aprinse, confruntări tranșate asupra rezultatelor, asupra confirmatului exact. Manuale de liceu ieșeau urgent la iveală, fiind răsfoite de mai multe mîini deodată.

Alții etalînd nonsalant cursuri... deja universitare după care se lăudau că învățaseră, erau priviți cu invidie dar și cu o undă de ironie...

De fapt toată lumea era bucuroasă că a scăpat, toți se simțeau uniți de imperativul de a fi, sau a nu fi... student.

Unii au devenit studenți. Alții nu. Au reușit cei ce erau cel mai bine pregătiți și dintre aceștia, cei ce au știut să-și disciplineze perfect judecata. Cei ce, timp de trei sau mai multe zile, au știut să se concentreze în favoarea discernerii maxime, a adevărului laconic, a tratării „la obiect”. Clipa a fost depășită. Incepea astfel durata studenției — calea cunoașterii generoase.

Un singur fapt m-a surprins neplăcut. Un admis se lăuda unui proaspăt coleg: „acum, că am reușit, taică-meu o să-mi cumpere mașină”...

Nu știu cine era, atunci l-am văzut întîia oară. Printre cuvintele lui, nici o vorbă legată de viitorul studenție (exceptînd evident consistenta răsplătă a „devenirii”) și de disciplinele de studiu, despre exigențele meseriei pe care singur a ales-o. Infatuarea sa, privirile arrogante ce le arunca celor din jur mă fac și acum să cred că nu e singurul care depășind clipa, nu va ști să facă față duratei studenției, efortului constant și echilibrat, aceluși „conduct of the understanding”, cum îl numea Locke, dorinței a ști cît mai mult spre a deveni folositor. Căci, nu de puține ori, această durată a produs considerabile mutații de valori; dintre cei ce au reușit primii, unii abia au reușit să mai termine facultatea, sau n-au mai terminat-o de loc...

La data apariției acestui articol, clipa admiterii va fi fost un fapt împlinit. Pentru boboci durata abia începe și sint sigur că ei vor face totul spre a o confirma. Totuși, gîndul mă poartă spre cei ce n-au rezistat, datorită opțiunii greșite, a mai slabei pregătiri, a emoțiilor excesive, sau pur și simplu, unui dram de ghinion — confruntării de-o clipă. Confruntare de-o clipă, căci așa cum spunea același Nicolae Iorga „oricîte gînduri ai da, sufletul tău mai are și altele; oricîte stele ar vedea lumea, în dosul lor mai există și altele...”

V. L. VIȘAN

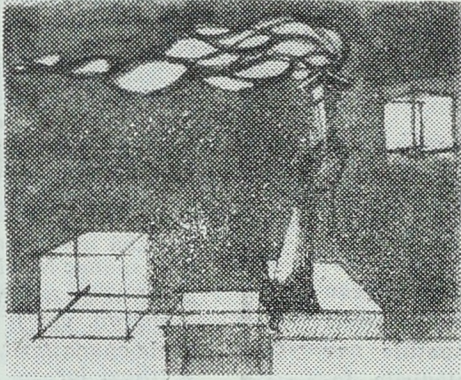
Din filele unui posibil jurnal de vacanță

Aureolat de nimbii victoriilor din sesiune, pășești cu nonșalanță, în limitele a două răsărituri de soare, acolo unde totul începe printr-o renaștere milenară a naturii odată cu strigătul disperat și plictisit al cocoșului și sunetul prelung al cornului, firescul punct de plecare, satul în care ne-am născut și care magnetic orientează privirile când scrutăm visătorii orizontul vacanței.

Întotdeauna el este legat de un nume drag, rostit cu mândrie atunci când curiozitatea răbufnește în întrebarea: „De loc, de unde ești?” Și răspunsul vine prompt, cu o emoție a glasului: Tulcea, Avram Iancu, Albești sau un alt simplu nume care ascunde însă o comoară de valori spirituale sau universul infinit al copilăriei.

Îl regăsim mereu, cu aceiași oameni senini și entuziaști, privim cu tristețe spre locul unde ochiul tânăr era obișnuit să găsească căsuța de lemn cu cerdacul pe care ne așezam la umbra poveștilor de seară și peste bucuria realizărilor noi se așează parcă melancolia anilor de-oșchioapă.

Vacanța unui student debutează aici odată cu vorba domoală a lui Moș Grigore ce te-nțîmpină mîndru de frumusețea anilor săi albi: „Au venit studenții, fă!”. „Fă”-ul ăsta este baba Maria, dar el înseamnă că trebuie să-i primească așa ca la mama acasă după ce, săracii,

mamei se simte aroma sărmăluțelor în foi de viță sau că nu întâmplător, în liniștea serii, concertul broaștelor are loc chiar dacă, peste tot, stagiunea s-a închis.

Bagajul nedesfăcut rămîne așa și o știu și vecinii, care la orele răcorii de seară mai ies încă în uliță și întreabă „Cit mai stă fiul, acasă?”. Ți-ai pus toate? Nu ai uitat nimic? Mai ai nevoie de ceva? Când te întorci?”.

Întretăiate, întrebări și răspunsuri, sint bruscate de o frînă pusă din graba transportului în comun, pe drum de piatră sau de fier. Nostalgia despărțirii acoperă pentru o clipă bucuria vacanței. Dar...

...Cînd august își numără primele zile călduroase, sosesc pe drum de fier în tabăra tineretii de la Izvorul Mureșului a studenților activiști din domeniile politico-ideologic, cultural și presă.

Între brazii înalți ai Harghitei, acolo de unde Oltul și Mureșul pornesc frățeste să ude un mirific tărîm de pămînt românesc, vacanța înseamnă nu numai un util schimb de experiență în problemele de asociație dar și multă voieșie, entuziasm și tinerețe.

Dacă ascuți competențele expunerii în probleme de politică internă și externă ale invitaților prezenți în tabără, interesantele evocări istorice sau doar simple referate susținute de studenții din toate centrele universitare, timpul zboară repede și după-amiaza cu ploaie sau soare te găsește pe terenul de sport, apărînd prestigiul locului de unde ai venit aici, sau într-o excursie prin împrejurimile atât de frumoase ale unui minunat ținut carpatic. La orele serii, ascuțind formația „Diamantele Negre” din Petroșani, prietenii se leagă mai ușor, în ritmul tinerețe al dansului. Și dacă tabăra a început așa, în grupuri izolate de ieșeni, clujeni, bucureșteni sau timișoreni, nu e nevoie de mult timp să vezi că tinerii se înțeleg între ei, nu numai în

cadrul programului de dimineață. În căutarea unei seri culturale model, activiștii culturali au oferit adevărate spectacole, pline de vervă și inventivitate, chiar dacă cel care doinea atât de frumos românește sau recita Coșbuc sau Ana Blandiana, era doar un student venit aici „pentru instruire” (cam seacă această titulatură ce ascunde altceva decît numai referate, ședințe, analize, etc.).

La confluența atîtor impresii și imagini din tabără s-a născut „dramaticul” duel gazetăresc între clujeni și bucureșteni pigmentînd prin inspirațiile și coloratele „gazete de perete”: „OQ” și „Feștila”, atmosfera monotonă de vacanță. La umbra lor s-au odihnit o săptămînă ieșenii și timișoreni care s-au gîndit, poate, la revistele lor adevărate. Și ca lumea să nu-i ia la „OQ”, au răbufnit în „C.U.I.-ul” și „D.D.O.Q.”.

Pentru unii tabăra a însemnat multă odihnă, pentru alții o vacanță intensivă. Pentru toți, însă, Izvorul Mureșului, s-a profilat ca un moment de acumulare, ca o tabără a prieteniei, a tinereții...

...De la munte spre mare, drumurile vacanței trec invariabil prin București. Un popas aici înseamnă pentru călătorul avizat și interesat și vizitarea celui de-al 7-lea tîrg de mostre de bunuri de consum, deschis simbolic în zilele marii sărbători de august la pavilionul E.R.E.N.

Tot ce ți se oferă privirilor reprezintă o mostră de inteligență românească, de pricepere și bun gust. Și-au dat înfilnă aici produsele creatorilor de frumos din cadrul cooperăției meșteșugărești, și a întreprinderilor de industrie locală, ale harnicilor muncitori din industria constructoare de mașini, chimică sau ușoară. Expun principalele probleme ale domeniului de resort Uniunea Națională a C.A.P., Comitetul pentru problemele consiliilor populare sau Consiliului culturii și educației socialiste. Orele petrecute aici trec pe nesimțite căci privirea nu trece fugară peste frumusețea unor adevărate opere de artă cum sint cele din lemn sau sticlă ori linia elegantă, impusă de creatorii de îmbrăcăminte sau încălțăminte. Un sentiment de mîndrie te cuprinde atunci cînd afli că tot ce vezi e însemnat simplu: „Made in Romania”. Regretul ce te însoțește la ieșire e provocat de acele ceasornicului care te vestește că se apropie ora unei noi plecări.

Un popas pe care l-aș fi prelungit în contextul în care căminele Institutului agronomic bucureștean, aflate în apropiere, ar fi fost ceva mai primitoare. Oricum...

...Prima impresie pe care ți-o formezi la contactul cu litoralul Mării Negre diferă de la caracter la caracter.

Drumul de la Constanța la Costinești se face la fereastra compartimentului unui tren, ce străbate alene o linie paralelă cu marea, întotdeauna înșesat de bagaje. Costinești — consacrată stațiune studențească — oferă o imagine a tinereții și a bunei dispoziții. S-au scris atîtea despre mare și frumusețile ei înțit cel ce se află aici doar de cîteva zile se simte handicapat și lasă liberei imaginații prilejul de a călători prin aglomerația plajelor în căutare de noi frumuseți. Impresionantă contopire a doi titani, marea și soarele, ceasul apusului te duce cu gîndul înspre alte tărîmuri, te face să simți fantastică arcuire din zborul păsării Aleyon.

Iar cînd astrul îndrăgît s-a dus la culcare, și bălăia Phoebe mîngîie capetele îndrăgostiților din balansoare, foșnetul surd al mării te cufundă în sublimul ultimelor nopți de vară. Ca în fiecare an marea adună tineri veniți din toate colțurile țării, tineri ce întruchiează veșmintele vacanței, tineri care reprezintă amintirile veșnic vii ale prieteniei. La ora cînd ochiul va parcurge atent aceste rînduri, rememorînd imagini dragi, vacanța va fi fost demult rămasă în urmă.

...La ceas de toamnă, pășesc spre treptele amfiteatrelor, răsășind galbene frunze. Coverul toamnei rămîne ca un vis de aur al vacanței fierbinți...

G. CRIȘAN

Foto: R. SEBESCU

„or fi muncit atîta în sesiune!”.

Și dacă pentru mulți odihna asta, preconizată cu atîta dărnicie de părinți, se rezumă, doar, la cîteva zile în drumul spre alte peisaje ale vacanței, e timp însă, să observi că luna are și aici culoarea și farmecul iubirilor în floare, că prin grădini mai adie mirosul de pepeni verzi și porumb crud, că din bucătăria

Ritmuri ale vacanței

În perioada vacanței de vară, cinci brigăzi studențești ale centrului nostru universitar au desfășurat — în județele Timiș, Arad, Caraș-Severin și Mehedinți — susținute acțiuni de răspîndire a cunoștințelor științifice și tehnice. Concomitent, acțiunile lor au vizat studierea fenomenului religios, combaterea misticismului și a concepțiilor religioase. De asemenea au

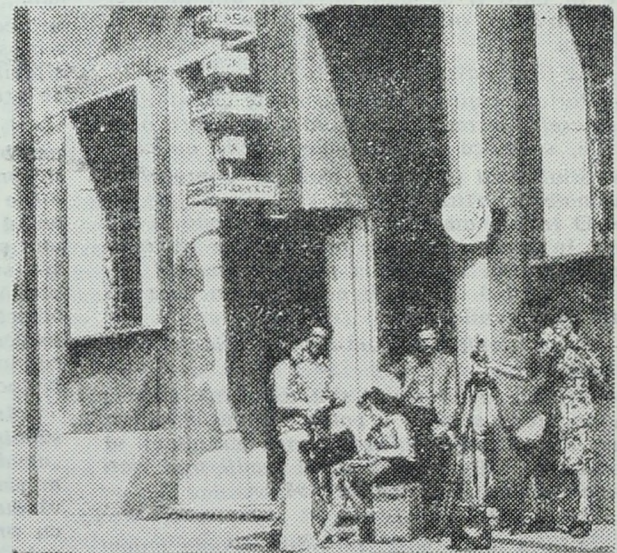
fost prezentate interesante programe artistice.

600 de studenți timișoreni au sprijinit activitatea de proiectare din municipiile Deva, Arad, Baia Mare ș.a. În palmaresul vacanței deosebite rezultate au înscris acțiunile desfășurate în cadrul șantierelor de muncă patriotică. În cadrul șantierului organizat de comitetul județean al U.T.C., 100 de studenți au participat activ la edificarea obiectivelor de hidroameliorații de la Dudeștii Vechi. Totodată, două brigăzi însumînd 100 de studenți, au participat la lucrările șantierului național al tineretului de la Giurgiu-Rămirești. În cadrul municipiului Timișoara a fost deschis, din inițiativa Consiliului U.A.S.C. al centrului universitar, șantierul studențesc de la blocurile din Calea Girocului, șantier unde elanul înseamnă un important aport la edificarea noului cartier timișorean.

Odihna și recreerea s-au imbinat în mod armonios cu un bogat program de activități politico-educative, în cadrul taberelor de instruire de la Izvorul Mureșului, Tg. Mureș, Suceava și București. Din Centrul universitar Timișoara, la aceste tabere, au participat 230 de studenți activiști.

Taberele de odihnă și tratament pentru studenții din întreaga țară au găzduit în cursul acestei veri și 1.457 de studenți timișoreni. De asemenea, Consiliul U.A.S.C. din centrul nostru universitar a acordat 111 bilete de odihnă în stațiuni balneo-climaterice cetățenilor străini aflați la studii în țara noastră.

În urma ansamblului de măsuri privind perfecționarea integrării învățămîntului cu cercetarea și producția, studenții Centrului universitar Timișoara, au

Așa a început seria celor 15 zile de expediție ale cineclubului „Gaudeamus”...

contractat în acest an, în diverse sfere ale activității de cercetare, proiecte în valoare de peste 7.396.000 lei.

Valoarea producției realizate de studenți în atelierile școlă și de producție și în diverse unități economice ale județului, depășește 12 milioane lei.

Tine nou
an

Aviz
coples
raș. Căci
goarea
ii confer
dincolo
dustrial
de mii de
țării —
simbol al

Și sen
tinerețe
aceste di
cu încep
cînd prin
verg ins
în care a
prezent
și tehnic
dune, că
nă a soar
rișă pe s
încredin

...Di
de o cin
Ei vin în
lor gînd
denție, d
moral. F
idealuri,
siuni de

„In o
pusă;
derna,
știință
nouă ag
strădui
ținea o
țifică u

Să av
țerea d
nesc“.
Din disc
la 11 oc
derii sol
tehnice

pacită
lor sint
rii în c
Stud
zile prim
Sint des
fesori s
Tot
mari pr
va desfa
înseamn
mai de
Aici
văta să
că. Căci
sitare e
știu, v
... (C
ror un

P. S
...
niversita
acest nu
anul V
periență
va prop
ilustrare
țrilor, a
Totodată
celor ce
lor ce se
cistică,
timpul,
nut pen
nu, num
Pe
cu încre
„Forum
universit
lor mult

P. S
...
niversita
acest nu
anul V
periență
va prop
ilustrare
țrilor, a
Totodată
celor ce
lor ce se
cistică,
timpul,
nut pen
nu, num
Pe
cu încre
„Forum
universit
lor mult

Vocația culturală a unei facultăți: INGINERIA CHIMICĂ

Când am pus această problemă la sediul Consiliului A.S.C. al facultății, Ioan Sălăjan e exclamat: „Zău, activitate culturală mai bogată ca anul acesta nu a avut facultatea noastră niciodată”. Să ne amintim deci... Trupa de teatru. Alcătuită din studenți din anul II și condusă de Nicu Jivan, cu reale talente regizorale, păcat că a absolvit anul acesta, cuprinde oameni inimoși și pasionați. Numele lor vor figura încă pe afișele

decorul — trecutul—niște luminări aprinse pentru nemuritori

scenariul — cronicari moldoveni, munteni; și ardeleni

regia — simțirea, dăruirea, sufletul...

Aceasta este una din realizările demne de

activităților studentești. Poate le veți recunoaște: Galer Marcela, Dan Bobenca, Petreu Rigoleta, Ioan Drăghic, Ioan Cirstoi, Lia Bocean, Sorin Crișan, Daniela Pituț, Roșț Iosef (care se ocupă cu luminile). Știm de existența acestei trupe încă de anul trecut, dar abia anul acesta a debutat cu un colaj intitulat „Letopiseț”.

Când m-am așezat în sală mă întrebam ce voi vedea și cum voi vedea. Condiții de vizibilitate am avut, că nu stătea nimeni în fața mea de la rîndul 13 pînă la scenă! Înainte de a se stinge lumina l-am văzut pe Nicu Jivan apropiindu-se de reflector cu niște filtre în mînă și pe Eugen Sișu, melomanul facultății, cu un magnetofon în fața lui. Am înțeles că el se ocupă de fondul muzical. Și s-a făcut întineric, neîncrezător de întineric. Și a început muzica. În câteva clipe atmosfera s-a creat. Nu m-am mai gîndit nici o clipă că sînt într-o sală de spectacol, eram numai eu cu cei de pe scenă. Au venit din pagini de letopiseț, pe rînd, aduși de reflectorul lui Jivan, într-o lumină de trecut ce răzbate. A început să se desfășoare o istorie și o datină, de undeva, nu de la început, pînă undeva departe de sfîrșit. L-am auzit pe Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce, Dimitrie Cantemir, am auzit adevăr și legendă despre Ștefan cel Mare, Ioan Vodă cel Cumplit, Petru Rareș, Radu de la Afumați și am simțit de tot atîtea ori că sînt român. M-am simțit, poate fără drept, pagină de letopiseț, și m-aș bucura să fie adevărat că pun infimă parte alături de contemporani pe acea pagină care ne-a rămas nouă s-o scriem.

Am urmărit mișcare și pantomimă, am ascultat curent și cîntec, toate pe fondul aceiași lumini a trecutului pe care se prindea atît de bine cîntecul fluierului și balada Mioriței, în imbinarea aceea de românesc, cu senzația de al tău. Au coborît apoi, după aceașă aducere aminte, în aceleași pagini. Și scena era goală cînd s-a aprins lumina în sală, la fel ca înainte de a se stinge. Numai că cei care am fost acolo știam ceva în plus, tainic și de ținut minte.

M-am gîndit apoi cum aș face cu afișul pentru acest colaj: aș începe cu titlul și mi-ar cere sute de ani fiecare literă ca să-i cuprind înțelesul întru-totul. Apoi:

distribuția — aceeași de mai sus—făuritorii acestui pămînt

muzica — fluier, puțină orgă și ceva Bach pentru a scoate din pămînturi glasul strămoșilor

toată atenția. Felicitări din partea celor care au fost în sală. De ce oare au fost puțini, iar de la facultatea noastră, foarte puțini? Nu cred că o premieră merită numai atît. Colegii de la celelalte facultăți au spus că „la chimie n-ai pentru cine să pregătești așa ceva. Acolo sînt fie oameni care în afară de „formule” nu mai văd nimic, fie din aceia care nu văd deloc”. N-aș vrea să cred că e adevărat, mai ales că sînt atîtea dovezi contra, de exemplu audițiile la cîminul 8 care s-au ținut în fiecare marți, dansatorii de la formațiile artistice pe centru și pe institut, studenții care fac atît de bine pantomimă: Gigi Leucean și Dan Bobenca, cîntăreții de folk, recitatorii...

Serile de... și baturile

Au fost mai ales la anii I. Ei aveau și cea mai mare nevoie. Astfel bobocii s-au cunoscut între ei. Disc-jockey-ul Gicu Făgărășeanu a răspuns totdeauna afirmativ la dorințele organizatorilor de seri, fie că ele au avut loc marți, joi, sîmbătă sau duminică și chiar în aceeași săptămîna, două. Păcat numai că la ora 11 totul trebuie să fie gata strîns, măturat, băncile la loc și cheia de la ușa Tellbisului răsucită în urma disc-jockey-ului care pleacă totdeauna ultimul. Cu totul deosebite au fost cele două baturi: al bobocilor și al primăverii, primul considerat cel mai frumos bal al bobocilor. Și a fost într-adevăr. Absolvenții anului V au pus acolo toată dăruirea lor în amintirea anilor de studenție, a fost ultimul lor salut, cel de rămas bun pentru colegii lor mai mici. A fost și o miss boboc care a răsturnat ierarhia brunetelor în seria miss a ultimilor cinci ani: e roșcată! A intrat în tradiția facultății ca balul să fie deschis de tovarășul decan prin urările de bun venit adresate bobocilor și premiarea frunțașilor în pregătirea profesională.

La 7 martie a avut loc balul primăverii, găzduit cu pricepere de cîminul 8. Același disc-jockey, aceeași lume dar mai plină de tinerețe, de veselie. A fost și „seara chimiei” unde studenții au schimbat păreri, opinii cu tinerii muncitori de la fabricile cu profil chimic din Timișoara. Sînt frumoase aceste seri dar ar trebui mai multă muncă de organizare... Și au mai fost și altele...

GABRIELA ȚINTARU

Stațiunea didactică și experimentală a Institutului agronomic Timișoara este cunoscută de mulți dintre cititorii noștri. Este locul în care studenții acestui institut, imbină armonios cele învățate în amfiteatre cu cercetarea și producția. Dar ce se întimplă într-o zi obișnuită la S.D.E.? Pentru a găsi răspuns, reporterul a îmbrăcat o salopetă. Ora 7: pe platoul din centrul stațiunii, au sosit studenții. Cadrele didactice care îndrumă practica fac prezența și prezintă sarcinile de producție pentru studenții anilor II și IV. Iosif Herman, Gavril Ola, Dumitru Sav, Doru Furdean, Vasile Olariu vor munci azi în sectorul legumicol. Reporterul își îndreaptă și el pașii spre complexul legumicol al stațiunii. Profesor Dr. Horia Butnaru, șeful sectorului legumicol cerea în dimineața acestei zile numai studenți din anul IV. „Ei sînt obișnuiți cu noi, cunosc lucrările azi, miine sînt ingineri adevărați”. Bucuros de prezența lor, profesorul în mod prietenos le spune: „Azi avem lucrări importante de realizat. În seră vom trece la executarea rigolelor — lucrare cunoscută vouă — și la culesul roșiilor din cîmpul experimental”.

Este ora 7.16. Munca a început. Acești studenți nu

O ZI OBIȘNUITĂ LA S.D.E.

știu să se mîndrească cu munca lor. Ei nu văd ceva spectaculos în această muncă. E ceva obișnuit, ceva care așa trebuie să fie. Nici reporterul nu poate să scrie lucruri spectaculoase. Vă rog să nu uitați că aceste roșii care acum sînt verzi, în luna octombrie, spre sfîrșitul ei, vor fi coapte și se vor găsi pe mesele oamenilor, sau la cantinele studentești. Roadele muncii vin mai tîrziu. Nimeni nu va ști că Iosif și Gavril și ceilalți au muncit pentru ele. Inșă ei sînt mîndri că pot încă de acum să realizeze cite ceva pentru oameni. Cînd a început să culceagă roșii, un student admira fructele. Au venit apoi planurile de viitor. „La voi ar trebui făcută o seră, ce ar mai cîștiga unitatea că-i zonă de deal și aproape de oraș”. Era studentul Gheorghe Rusu, moldovean de felul său, venit pe meleaguri bănățene de mic copil.

Timpul se scurge și reporterul trebuie să plece spre alte sectoare. Programul unei zile de practică este următorul: practică productivă 7—12 și 14—16, odihnă și masă 12—14. Referitor la program am auzit multe propuneri făcute în mod neoficial de către studenți. Imi fac datoria de a le consemna.

1. — Să se muncească pînă la ora 14.30.
2. — Munca să fie organizată în două schimburi. Primul schimb 7—13 și schimbul doi 13—19.

Evident, vina că aceste propuneri nu sînt studiate o poartă comandamentele de practică care sînt parcă inexistente. Asociația studenților trebuie să facă din aceste comandamente o prezență activă, ele trebuie să cunoască sub toate aspectele, problemele practice productive și să depună eforturi pentru ca această practică să-și atingă scopurile.

După ce am trecut prin citeva sectoare (zootehnie și horticol, îi zăresc pe „boboci”

La Agronomie au sosit „bobocii”. Ei pot fi găsiți pe șantierul institutului. Primul „boboc” pe care îl întîlnesc este Florian Albu, student la Agronomie. „Nu știu încă ce e studenția, dar știu că muncesc la construcția noii bibliotecă”. Bobocii sînt, deci, la bibliotecă. BRAVO LOR! Au început bine. Le urăm numai succese. Reporterul încheie o zi în care nu a avut nimic extraordinar, dar în care a avut alături la muncă colegi tineri, colegi care cîntesc și iubesc munca.

LIVIU NADIS

Facultatea de zootehnie și medicină veterinară

Dec noului universitar

nu vizitatorii se simt
înerețe a acestui o-
e frumusețea și ri-
gă, pe drept cuvînt,
de centru turistic,
sa dezvoltare in-
e an, a integrat zeci
circuitul economic al
devenit de mult un

Spațiul de copșitoare
mai evidentă în
septembrie ce coincid
cu un nou an universitar,
cînd se cere ale orașului con-
e curs. Sînt dimineți
în care 100 de studenți — re-
prezenția arcuri ale științei
și tehnicii — vor parcă să a-
dune, une opt, domoala lumi-
nă a toamnă — pentru a-l fu-
ria amfiteatre, pentru a-l
incendiilor viitoare...

...e studenți mai mult
de o studentii anului întii.
Ei vînta purtînd generoaselor
lor gînde viitoarea lor stu-
denție pe plan profesional și
moral cînd noi năzuințe și
urînd intîme promi-
sime și împlinire: iar ca-

„An temelia este acum
politehnică mo-
derna, vînta facultate de
lor de azi... Pe in-
tutului românesc, o
de oameni se va
și aducă contribu-
la activitatea știin-

...dere în geniul și pu-
terea a poporului româ-

tit de Traian Lalescu
1921, cu ocazia deschi-
surilor „Școlii poli-
tehnice”.

(Anuarul IPT — 1921)

ul, hotărîrea și tinerețea
um, garanții ale deveni-
mist.

lui întii, pășese în aceste
urii ale amfiteatrelor.
mele cursuri, întii pro-
cu sfială.

le leagă, probabil, întiile
e care viața cu greu le
e va da uitării, căci ele
acum încolo — anii cei
vieții, anii studenției.

nvăța să învețe. Vor în-
că, să aspire, să iubească
a aceste toamne univer-
eretea ce rostește ferm:

universitară urează tutu-
bun venit!...

REDACȚIA

u începerea noului an u-
„Forum studentesc”, prin
cial, va trece pragul către
iei sale Acumulînd din ex-
a anilor trecuți, ea își
it mai bogată și atractivă
ile ei, a vieții, a aspira-
ilor studențimii timișorene.
ția se adresează tuturor
nt și putere de muncă, ce-
trași de literatură și publi-
e, cumpănindu-și cu grijă
a munci constant și susți-
veni colaboratori și, de ce
cute în paginile revistei.

știa, îi îndemnăm să bată
energie la ușa redacției
esc”. Iar pentru noul an
cititorilor și colaboratori-
succese...

Poarta metalică a clădirii cu două nivele aflată la nr. 9 pe strada 13 Decembrie din Timișoara, se deschide larg pentru a permite trecerea printre canaturile care au străjuit mii de asemenea plecări, a vehiculului „tout terrain” ARO 240.

Mașina aleargă mai bine de un ceas pe panglica sinuoasă a unei șosele, apoi surprinzător coboară pe un drum glorios de țară, îndepărtându-se de spațiul închis între cele două șiruri de duzi prin care săgetează mai departe, bolizii paradoxal legați în zborul lor de monotonia asfaltului.

Se traversează o pădure cu copaci înalți, ce „umăr la umăr” dau iluzia unor chei montane. Motorul bizăie egal, indiferent, până când calea se desfundă și doar, atunci, cu un scrișnit abia auzit între pinioanele culiei de viteze, capota albă zvicnește înainte și liziera odată depășită. În față, se deschide panorama pastelată a zonei de deal.

Roțile pipăie cu repeziune panta. Ravenele, râni deschise ale pământului, străjuiesc drumul, ascunzând sub liniștea verde a vegetației bogate, amintirea sălbaticelor puhoai de primăvară.

Mașina se oprește, portierele se deschid larg și oamenii coboară sprinteni, își dezmoțesc rîzind trupurile, apoi, petrecându-și curelele portharturilor pe umeri, pornesc printre aracii înalți pe care mlădițele viguroase ale butucilor de vie își înalță rodul mai aproape de soare.

Se opresc în dreptul gropilor săpate cu o zi-două înainte, cite unul coboară, împarte peretele înalt în benzi paralele învederind succesiunea cromatică și structurală a straturilor de sol.

Picăturile de acid clorhidric pun efervescent în evidență carbonații, degetele cu epiderma sensibilizată pipăie textura, creionul aleargă pe fișa profilului de sol notându-i caracteristicile, spaclul umple grijuliu pungile cu probe, sonda pătrunde la mai bine de trei metri adâncime, permeabilitățile măsoară bolborosind viteza de filtrație a apei...

Iar când soarele își frînge arcuirea dincolo de orizont, mașina pornește din nou, scurând cu ochii ciclopici ai farurilor drumul de întoarcere, până ce ca o corabie îi apare în înfrimare Orașul.

★

Romantismul pe care-l sugerează rîndurile de mai sus nu e gratuit, fiind intrinsec activităților ce presupun călătoria, explorarea, contactul nemijlocit cu

natura, însă, mărginindu-se numai la această forță a lucrurilor, am simplificat cu siguranță realitatea.

Dar e greu, dacă nu imposibil să cuprinzi sintetic, în câteva pagini, activitatea complexă, de un înalt profesionalism a angajaților Oficiului pentru studii pedologice și agronomice din Timișoara. Și fără îndoială, cititorul ar trebui să vadă drumul pe care îl iau probele de sol recoltate de pe întreg cuprinsul Banatului, să străbată măcar o dată laboratoarele în care urmașele lui Paracelsus își stropesc halatele cu acizi, nu căutînd steril natura pietrei filozofale, ci pentru a descifra TOTUL despre pământul merit

Cu privirea spre anul 2000

să ne hrănească. Ar trebui ca cititorul să vadă tînele desenatoare aplecate deasupra planșelor, să audă țâcănitul mașinilor electrice de calcul, sau să urmărească silențioasă înșiruire a cifrelor pe ecranul minicalculatorului electronic.

Și rugîndu-mă de fertare pentru repetiția imperioasă, ar trebui ca cititorul, să-l vadă pe ing. Iosif Baumstark, discutînd cu ceilalți pedologi înaintea unei ieșiri pe teren, cu hărțile în față, ca într-un veritabil Mare Stat Major ce-și pregătește ofensiva, sau să-l audă pe șeful agrochimicilor glumind cu băietii săi, care îl înconjoară ca juniorii pe un antrenor — căci ing. Octavian Dejeu în calitatea sa de secretar de partid, știe să fie vesel și sobru, înțelegător și intransigent.

★

Acest laborator, aidoma celorlalte răspîndite pe întinderea pământului românesc, s-a născut în urmă cu cîțiva ani ca răspunsul firesc dat cerințelor agri-

culturii noastre, căreia anii de după eliberare i-au oferit mijloacele unui contract plener, dinamic și rodnic, cu ultimele cuceriri ale științei.

Iar pentru că genericul reportajului se referă la anul 2000, care așa cum scrie Mircea Malița, „este un auxiliar ce-și împrumută cu prietenia simbolul pentru ca procesul gîndirii să fie mereu proaspăt și receptiv la imaginație”, realitatea de azi a acestei instituții complexe, trebuie corelată cu ceea ce va însemna agricultura noastră la sfîrșitul secolului. La această imagine a lui „mîine” se lucrează de pe acum, cu entuziasm și competență, căci dincolo de amplificarea cantitativă și calitativă, agricultura intensivă a României socialiste a anului 2000, presupune abordarea unor probleme cu mult mai dificile decît cele care se pun azi.

Folosirea unor cantități din ce în ce mai mari de substanțe stimulative de creștere, retardante, ș.a. prin efectele lor remanente impune controlul riguros al relației „produs chimic — plantă — om”. De aici și eforturile sporite ale șefului OSPA, Dr. inq. Iuliu Crișan, în direcția realizării unor centre agrochimice, avînd ca sarcini fertilizarea, ierbicidarea și combaterea dăunătorilor, după cum Dr. ing. Marius Iliescu, descifrînd tainele regimului hidric al solului, perfecționează continuu mijloacele de luptă împotriva excesului sau lipsei de umiditate.

De altfel, cititorii de azi ai revistei, absolvenții de mîine ai Institutului Agronomic, ajunși în producție vor putea aprecia cum se cuvine avantajele existenței unor bune cercetări pedologice și agrochimice, sau a recentelor lucrări de raionare pedoclimatică și profilare agroeconomică, rodul activității colectivului OSPA, în teren și laboratoare, ca și pe cele șapte cîmpuri de observație proprii, amplasate în diferite puncte de pe cuprinsul județului Timis.

★

Dacă treci la ore tîrzii prin fața clădirii de la nr. 9 a străzii 13 Decembrie, poți vedea, chiar deasupra porții de la care încep lungile expediții ale mașinilor de teren, o singură fereastră luminată. Dincolo de ea, comunistul omul de știință Iuliu Crișan, lucrează încă, prețuind fiecare clipă utilă, înțelegînd că „2000” nu înseamnă doar cumpăna dintre două milenii, ci și jalonul unei etape din magnificul Program al partidului, în care pîinea trebuie să fie mai mare, mai albă, mai bună!

MARCEL LUCA

Intre 19 și 22 august la Poznan (R.P. Polonă) s-au desfășurat lucrările celui de-al treilea Congres european SF, congres cunoscut încă de sub numele EUROCON 3. Au participat scriitorii, editori, plasticieni, regizori de film din 25 de țări europene și, de asemenea, reprezentanți din S.U.A., Canada și Australia. Delegația României a fost condusă de Ion Hobana, secretar al Uniunii scriitorilor

I. Cum vedeți raportul dintre fenomenul S.F. și educația tineretului?

II. Există interferențe artistice „marcate” între literatura S.F. și artele moderne?

III. Influențează știința de frontieră literatura S.F.?

IV. Importanța Congresului european pentru mișcarea s.f.-istă contemporană?

mită relativitate pozitivă legile și principiile enunțate de știință și exersează coerența gîndirii, deoarece multe lucrări dezvoltă logic, într-un sistem, câteva premise cu statut de axiome.

II. Kuczka Peter: S.F.-ul este un fenomen care apare în toate ramurile și genurile artei „decî trebuie eliminat termenul gen literar”.

EUROCON 3 --

al treilea congres european al ficțiunii științifice

Au binevoit să răspundă întrebărilor noastre: Kuczka Peter — șeful delegației ungare; Elisabeth Vonarburg — conducătoarea delegației canadiene; Philippe Putot — student, Franța; Andrej Nagajewski, student, Polonia; Martin Easterbrook, student, Anglia; Lucian Ionică, student, din partea cenaclului „H.G. Wells” Timișoara.

I. Kuczka Peter: S.F.-ul dezvoltă fantazia tineretului, arată că lucrurile pot fi privite din mai multe laturi, că există o mișcare permanentă, o evoluție, că în această evoluție există conflicte și că dezvoltarea se naște din stările conflictuale.

Elisabeth Vonarburg: Principala virtute a S.F.-ului este deschiderea „pirituală”, menținerea supleții gîndirii, și în acest sens, consider foarte bună definiția dată de Pierre Versin (Elveția) care spune că S.F.-ul este o literatură proiecturală și rațională, adică o literatură a ipotezel, folosind o metodă care, la origine, este paralelă cu metoda științifică. Demersul literaturii S.F. este paralel, pînă într-un anumit punct, cu cel al oamenilor de știință, literatura S.F. fiind utilă educației științifice a tineretului dar, bineînțeles, nu în mod exclusiv.

Lucian Ionică: Literatura S.F. obișnuiește cititorul să privească cu o anu-

Philippe Putot: Da, sigur, există. În special banda desenată, teatrul și filmul sînt artele care suferă influența S.F.-ului. Consider însă că primele albume de benzi desenate „digerabile” au apărut după 1950.

Elisabeth Vonarburg: Personal cred că trebuie să legăm diversele expresii artistice, mai ales limbajul verbal și limbajul vizual (limbajul imaginilor), pentru a crea o îmbogățire reciprocă care să elimine limbajele banale, aplatizate, naive și sterile. Limbajul verbal și vizual se servesc de „adîncime”, această a patra dimensiune, totdeauna într-un cadrul unitar.

Andrej Nagajewski: Consider că în pictură, grafică, film, sculptură au pătruns multe din ideile circulante în literatura S.F. În celelalte arte, în muzică în special, nu cred că elementele de avangardă datorează prea mult literaturii S.F.

III. Lucian Ionică: Nu cred că între literatura S.F. și științele de frontieră există o relație principală diferită față de cea existentă cu științele tradiționale. Se poate vorbi de un interes momentan mai mare față de științele de frontieră, cauzat de noutatea lor și de posibilitățile de lărgire a artel tematice.

Kuczka Peter: S.F.-ul se folosește de

științele de frontieră pentru îmbogățirea ideilor și temelor ficțiunii, dar legătura cu aceasta este formală, diferind modul de abordare a subiectelor. Scriitorii S.F. vorbesc de împliniri imaginate, pe cînd ufologia sau parapsihologia se ocupă de împliniri „reale”.

IV. Elisabeth Vonarburg: EUROCON 3 a făcut un pas mare față de celelalte congrese prin calitatea comunicărilor, prin dispariția unui anumit soi de prejudecăți, pe care le aveau unii din noi, prin descoperirea unei literaturi bogate în țările socialiste și, mai ales, prin dialogurile vii, pozitive, foarte rodnice care au avut loc.

Lucian Ionică: Congresul a reafirmat, în ansamblu, importanța literaturii S.F. în contextul actual al revoluției științifice și tehnice, prilejuind un interesant schimb de idei între scriitori, editori, oameni de artă.

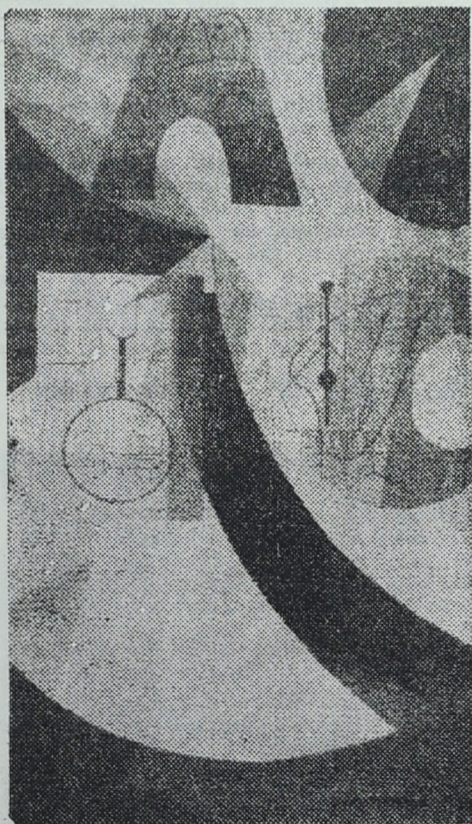
Andrej Nagajewski: Pentru mine Congresul a însemnat descoperirea unor țări cu o literatură S.F. remarcabilă, cum ar fi Ungaria, România sau Spania. De asemenea a afirmat existența unor cercuri studențești, în general, puternice.

Martin Easterbrook: Congresul mi-a oferit câteva surprize plăcute. În primul rînd fanzinurile studențești, apoi discuțiile pe care le-am avut cu colegii mei din alte țări și calitatea literaturii S.F. scrise de studenții timișoreni. Am citit două povestiri „Baladă pentru Crin” și „Planeta fără pterodactili” care cred că pot fi publicate oriunde în „New Wells”, cea mai bună revistă S.F. din Anglia.

Kuczka Peter: Congresul a arătat că mișcarea europeană S.F. se dezvoltă mereu, fiind în același timp o piatră de hotăr prin calitatea discuțiilor și prin larga participare.

Philippe Putot: În Franța apar cam 250 de romane S.F. pe an, Franța fiind o țară cu o literatură S.F. puternică, dar Congresul a arătat că există țări a căror literatură este practic necunoscută, deci s-a realizat o apropiere care trebuie continuată. Cred că editorii pleacă cu multe învățăminte de la Poznan, necesitatea antologiilor, dedicate uneia sau alteia din țările puțin cunoscute, fiind acută. Sperăm că pînă la EUROCON IV, care se va ține la Berlin, să fie făcute mai multe traduceri decît s-au făcut după celelalte două convenții europene.

CORNEL SECU

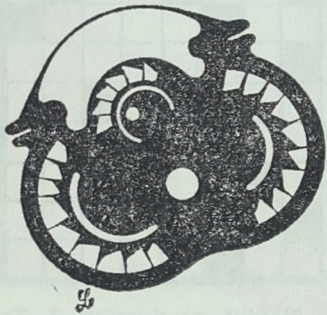
din R.S.R. Alături de profesioniștii anticipației au participat și membrii unor cenacluri, în general studențești, din Polonia, Ungaria, Bulgaria, R.D.G., Franța, Anglia, Belgia, Italia. Din România au participat cîțiva membri ai cenaclului „H.G. Wells” al Casei de cultură a studenților din Timișoara.

Am realizat la Poznan, cu cîțiva participanți, o masă rotundă pornind de la următoarele întrebări:

Chemare

Mă cheamă furtunile
din inimă de pământ
că sint ale lui și el al meu
Mă cheamă coarnele goale
de copaci, toamna
că sint ale mele
și eu a lor
Mă cheamă brazdele
de dragoste
din frunte de haiduc
au fost ale lui
prea tulburi jucării
sint ale mele
ascuase-n frunze
și umbli prin
riu de munte.

Bătrînii

Bătrînii cu icoanele lor
au rămas închiși
în grădină
Din ei se coc strugurii
la revărsatul toamnei...
Bătrînii se mulțumesc
C-o jumătate de clipă.

MARCELA STOICA
Filologie II.

Vînătoare

Cînd era ca o pasăre femeia,
Un zbor nesupus înfloritului crîng,
Și eu vînător frumos cînd eram
Gata să împușc și gata să plîng
Cînd însumi păream a fi un leandru
De foșnetul căruia păsări se frîng
De ce mă rugam albastru și tandru
Gata să împușc și gata să plîng?
Cînd era femeia pasăre ascunsă
Sufletele aer, sufletele crîng,
De ce mă uitam la ea printr-o frunză
Gata să împușc și gata să plîng?

Ce tîrziu

La lumina femeilor tinere și a
trandafirilor
prin tine mă uit la cea care eral, mamă,
ca printr-un ou la bănuțul de ceață.
Degeaba îți faci din pensie aripi
încă mai ai nevoie de sapă
așa cum aveai nevoie de mine
în ziua în care ne spălai rufele
„aruncă la orătării spice — ziceai —
nu vezi că dau oarbe,
ține de albie să nu se verse leșia”
și așa mai departe
trebuia să întrețin focul, să le fac lături
porcilor
eram important ca lumina din tindă
cînd le arătai vecinelor
rochia adusă de fratele mai mare al tatei
de la București. Ce tîrziu
am înțeles că pentru tine o rochie mai
scumpă
de un pol metru nu trăiește decît în lada
de nuc
chinuindu-se cot la cot cu rochia de
mireasă
împotriva naftalinei și-a întunericului.
La lumina femeilor tinere și a
trandafirilor
îmi amintesc cum umbrai pe lingă oala
pusă la fiert
ca și cum ai fi fost într-o rochie
nouă-nouță
dacă oftatul lui tata ne unea pe toți ca
un ombilic,
îmi amintesc de ulciorul înfundat toată
vara cu frunze
ca de o rană
și nodul care mi se urcă la nesfîrșire în gît
este asemenea uliului sfîșindu-și în
mărăcini umbra.

MIRCEA BIRSIŁA
Filologie III

Viziune

Adulmecări de întindere,
Plante fără simțiri
În canale maritime.

De ce e așa

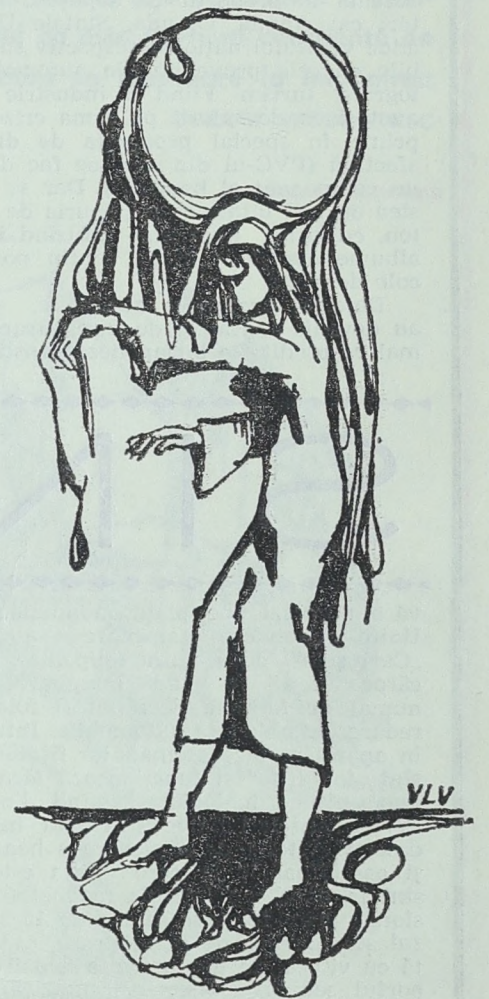
În zgribulitele ecouri ?

Te irosești-crengi scuturate
Cu tăpile pe pământ —

O formă de-a mea, de-a ta
Un chip de lance tremurînd în clipe

Asta ar fi cînd miezul nopți
Trece peste viață
Altfel decît o ființă pasivă

VASILE RODIAN
muncitor la I.T.C.V.T.T

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

sau povestea zăpezilor albe găsite-n cîmpie

1
Știam că singele meu se va dezlega. În adîncu-
rile pădurii atîrnînd de cer tipătul ultimei păsări
căzute de pe fiordul nopții avea să-mi vorbească.

2
Unde vă sint treptele albe, credincioși cu spume
în păr, dreptți ca niște vitralii cu somtuose
transparente ?

3
Ori poate caii voștri au amuțit înhămați la cine
știe ce amiază nesupusă.

4
Mîinile mele scot din fintini colțuri de cer mai
lungi decît cuvintele
Doamne, cum cobor dinspre munți oștiri nebă-
nuite și rid Pirinei !

5
Nu, n-a murit încă adîncul în care îmi cresc
nebănuite desprinderi.

6
O, biet caballero, ți-atîrnă jalnic pletele în vînt
ispitind fecioarele benigne cu ochi de primăvară.
Rușinea e mare, mai mare decît păcatul celor
ce s-au culcat cu ochii la cer în iarba din juru-ți.

7
Legăți buchete de flori albe, lacrimi de copil,
la picioarele celui învîțat să doarmă surd.

8
Visez cozonaci imenși cu gust de miere galbenă
ca pulberea lunii.

9
Strig morților să-mi dea nemișcarea lor.
Îmi strig rătăciți cu fețe ceroase ce tac în ni-
sipul alb mirosind a cei ce au plecat.

10
Singele prin care curg cei ce au fost, eu adică
se dezleagă și cîntă, cîntă mereu în locul păsării
căzute de fiordul nopții.

11
Cu palmele împreunate te rog înspre ziuă să-mi
dai mersul meu cel de toate zilele.

12
Cine știe ce alt cavaler cîntă, odată cu mine.
Biet caballero de Mancha, un simplu menestrel;
îl ghicesc după frunzele pașilor. Sub fiecare unghie
are o mare de nori pentru rănile dimineții.

13
Da, drumul se întoarce spre sud prin Gibraltar
la Marele Ocean

14
Pe una dintre stînci bătrînul hidalgo își așteaptă
drumeții.

15
Să n-ai nici o grijă !

10
Așa rămîn mereu singur printre arcadele albe
închizînd vitralii proase, eu pâlăvrăgînd cu pasărea
din Marginea Lumii.

MEDALION

MARIAN ODANGIU

La sfîrșitul anului universitar 1975-1976
studentului din anul II, Facultatea de fi-
lologie-istorie, Marian Odangiu i se a-
proba — grație rezultatelor excepționale
în activitatea profesională și obștească,
susținerea, pe lingă examenele din anul
II, și a celor din anul III. Acum Marian
este în anul IV.

Adăugăm felicitărilor redacției și acest
medalion.

CITUA RAIMII

— sârbătoarea cea mare —
mituri aztece

1
Ploaia vine de la stele.
Bătrînul bororos și-aduce aminte: o apă e totul.
La Cuzco cresc temple cu fața la Anzi.

2
Cînd oamenii plîng o stea se clatină în cer.
Și numai atunci vreo poartă din Cuzco se zbate ca
un ochi de bătrînă.

3
Femeia-pasăre jeluiește iubirea
„dji-i-o, dji-i-o, dji-i-o”

4
Noaptea cu lună plină sint cele mai frumoase;
bărbații dansează yucari.

5
După un timp pier cum stelele se sting.
Oamenii nu trăiesc decît o singură dată ca florile.

6
Stîncile toate au suflete moi
și ele au fost oameni.
Lumea a fost toată o stîncă.
Sau, poate un om...
Cineva a mîncat o pasăre
Oamenii mîncă păsări; întii le ucid. Nu vād
decît ochii.
Acesta e prețul vieții.

7
Cînd mor vrăjitorii urcă la ceruri.
Treptele Cerului seamănă cu cele ale templelor
din Cuzco.
Albe și drepte.
În cer sufletele lor se schimbă în păsări.
Albe și drepte.
Oamenii sint ca păsările.

8
Cîmpurile de manioc sint mai mari decît Cerul.
În fiecare cîmp e cîte un copil. Copiii plîng și ziua
cînd nu sint stele.

9
Pentru ei se clatină vîntul
Vîntului îi place curcubeul. Împreună aduc piro-
gile în
Puerto Limon.

10
La Cuzco banii miroase a cacao.

11
Quetzlcoatl a devenit stes.
Numai bătrînii îl vād dimineața.
Quetzlcoatl e dușmanul stelelor. Cele palide
mor lingă el.
Atunci nu plouă.

12
Stelele rănite aduc ploaia.
Oamenii cînd mor se schimbă-n cenușă.
Vîntul ia cenușa și cu mîinile muiate în wito
pictează curcubeul
Oamenii sint niște curcubeu.

13
YARA are părul ca aurul din piela vechilor regi.
Yara e ca o floare de naruro.

14
Soarele a murit la tropice.
Nu mai auzim nimic.
Sufletele noastre sint prea moi. Mai moi decît chi-
purile de piatră.
Alegem tăcerea...

În acest număr conceput în vacanță, îmi permit să mă abat puțin de la specificul acestei rubrici și să privesc muzica oarecum ca o industrie, și nu ca o artă propriu-zisă. Voi face aceasta referindu-mă la acele produse prin care muzica vine la domiciliu: discul și banda. Nu voi aminti prea mult despre aparatele de ascultare, înregistrare, redare (pic-up, magnetofon, casetofon, „cartridge-machine“), despre performanțele lor care cresc zi de zi despre gama multiplă de prezentare sau despre miile de mărci existente. Este un subiect care nu se preînde exhaustiv Lumea sunetului e un labirint...

Discul și banda produse care se vînd la ora actuală în proporții ce depășesc milioanele în țări ca: Anglia, Olanda, Statele Unite, Franța, aduc venitul național respectiv sume comparabile cu cele provenite din automobile, cinematografe turism fiind o industrie la modă, a avut și ea de suferit pe urma crizei de materii prime, în special producția de discuri a fost afectată (PVC-ul din care se fac discurile fiind un component al benzinei). Dar se pare că acestea au fost uitate ca și penuria de hîrtie și carton, editurile muzicale difuzînd în continuare albume ale căror mape conțin posteruri fasciole de texte.

Datorită prețurilor accesibile, casetofonele au devenit aparatele de înregistrare-redare cele mai răspîndite, cele japoneze constituind o ade-

peste 35°C. Sînt cîteva din instrucțiunile ce au început să însoțească discurile „Electrecord“ care a introdus de curînd plicurile de hîrtie în locul pungilor în care se găseau discurile pînă acum. Dar să revenim la bolile de care aminteam înainte. Zgîrieturile, deși incurabile, dar evitabile printr-o manipulare atentă a discurilor și ascultarea lor numai cu doze și ace MICRO, mono sau stereo, de preferință din safir sau diamant și corespunzător indicației de pe eticheta discului (Stereo, mono sau ambele).

Un disc „frecat“ de un ac stricat sau uzat nu mai poate fi remediat de zgomotele perturbatoare, ci doar schimbat (cumpărînd altul). Praful și particulele ce sînt atrase pe suprafața discului au ridicat probleme serioase celor ce se ocupă de „sănătatea“ discurilor sau de realizarea unei audii cît mai curate. S-au inventat atîtea produse și modalități de întreținere a discului, încît nu știi în care să mai crezi. Noi amintim doar o parte din acelea care au producție de serie (și preț) și nu de cîrpele de catifea cu care ștergem doar praful de pe o parte și alta. Deci mai întîi cîrpele brevetate, care au proprietăți dielectrice grație tratării lor cu silicon. Se păstrează în pungi de plastic pentru a nu-și pierde capacitatea de reținere a particulelor electrostatice. Au dezavantajul că nu rețin praful din șanțul discului, ci doar pe cel de la suprafață. Cu performanțe asemănătoare sînt tu-

SINTEZE

vărata invazie pe piața mondială. În Statele Unite o pondere mai mare o au „cartridges“, „Cartușele“, cutii paralelipipedice în interiorul cărora se află o bandă înregistrată pe 8 piste, numai de fabrică, deci pot fi folosite doar la redare, de obicei la automobile. Introducerea lor în aparat se face asemănător fișelor, doar că nu sînt „înghițite“ și funcționează fără întrerupere, după ultima melodie urmînd din nou prima. Performanțele tehnice sînt ceva mai scăzute și datorită vitezei de deplasare a benzii. De aceea și casetofonele la care viteza este de 4 cm/s sînt în handicap față de magnetofonele profesionale care folosesc viteza de 19 sau 38 în cazul studiourilor de înregistrare, radio, TV. Odată cu viteza de deplasare a benzii crește și raportul semnal (sunet util, muzică/zgomot, acel „fiș“). Pentru un sunet cît mai HI-FI (de înaltă fidelitate sonoră) sînt benzile „low-noise“ (zgomot scăzut) care în locul oxidului feric folosesc bioxidul de crom ce este însă abraziv și tocește mai repede capurile de înregistrare obișnuite.

O redare cît mai apropiată a atmosferei din studiourile de înregistrare se face prin înregistrările STEREOFONICE sau QUADROFONICE care redau semnale diferite pe cele două, respectiv patru canale, corespunzătoare de exemplu diverselor instrumente înregistrate și identic redare de difuzoare așezate după reguli ce țin de exploatarea acestor sisteme și la care nu voi mai insista acum.

Dar pentru menținerea calității înregistrării e necesar ca discul, banda să fie păstrate la starea de „fabrică“ cu performanțele maxime. Pentru protecția lor au apărut produse cosmetice, de lenjerie, și chiar aparate de fizioterapie a discului sau benzii. Discul suferă de două boli grave. Una este praful care se depune în șanțurile sale, indiferent că s-a ținut regim sau nu. (totuși e mai bine să se țină), iar a doua boală o constituie zgîrieturile. Nu am exagerat nimic personificînd în așa măsură discul, pentru că astfel de „boală“ dă bătaie de cap nu numai posesorului, dar vom vedea că a declanșat dezvoltarea unei farmacii și terapeutici în toată regula. Un mic exemplu: pentru evitarea ondulării discurilor e necesară păstrarea lor în poziție verticală dacă numărul lotului nu depășește 10 bucăți, de asemenea ferit de soare, temperaturi de

burile căpușite cu catifea care îndepărtează praful și murdăria în timpul rotației discului. Mai eficiente sînt sistemele aplicate brațului de pick-up și anume o perie din fire subțiri de cupru care scoate și reține particulele de praf din șanțurile discului. Tot aici se mai poate anexa o periuță sau burete care curăță discul sau depune pe suprafața sa lubrifiant sau fluid antistatic. Există și aparate electrocasnice în care discul e introdus între două plăci care se rotesc curățîndu-i astfel amprente, murdăria și praful de la suprafață. Pentru rezultatele mai bune se recomandă și o trusă cosmetică. Acul de pick-up are și el periuțele lui, iar dozele se realizează din ceramică pentru a nu fi purtătoare de sarcini electrice. Nici banda de magnetofon sau cea din casete nu a fost neglijată, bucurîndu-se și ea de tratamente specifice, beneficiind de aparate, tot de uz casnic, care le lipesc automat, le reduc timpul de derulare din minute în secunde. Le curăță, evită demagnetizarea etc.

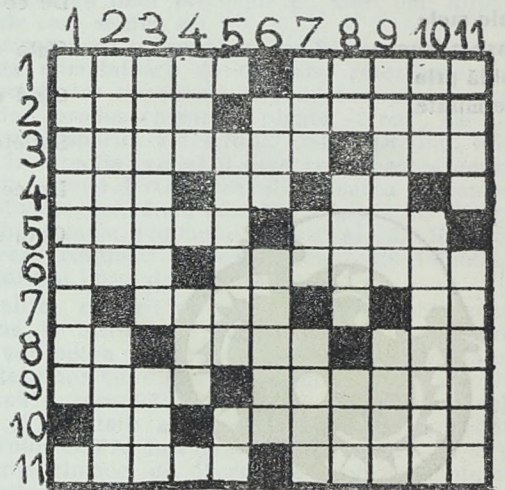
Capul de înregistrare de la magnetofon sau casetofon poate fi și el curățat fie cu soluții, fie cu benzi abrazive speciale. Mai există dispozitive care le demagnetizează cînd se ivește cazul. Majoritatea acestor „tratamente“ produse depășesc de cîteva ori prețul discului sau benzii. Tot benzile mai beneficiază de truse de lipit, care pe lingă banda de lipit propriu-zisă (scotch) mai oferă foite de aluminiu necesare la declanșarea autostopului, piedici care evită derularea benzii cînd nu se află în aparat. Etichetele benzilor, casetelor, care s-au murdărit ori rupt, pot fi înlocuite, lipind altele de diverse culori, calități și... prețuri. La fel există „mănuși“ protectoare pentru discuri, pungi de polietilenă pentru coșerți. Mai sînt diverse circuite de condensatoare, tranzistoare atașate magnetofonelor, casetofonelor de lux și care reduc zgomotele în favoarea sunetului util. Și mai sînt și altele și altele... și cum spunea Henry Walt: „tehnica nu mai e provocată de nevoie, ci nevoile sînt provocate de tehnică“.

Nota: informațiile de la paragraful III sînt reluate, cu permisiune, din articolul „Electronica“ a lui Florin Silviu Ursulescu, pag. 13 „Săptămîna“ nr 131

IOAN BĂCĂLETE, Mec. II

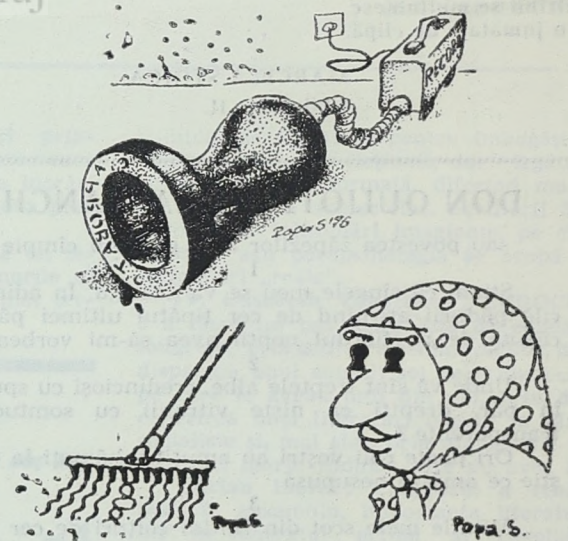
Cîntare

ORIZONTAL: 1. Omul științei — Masivul Omul! 2. Substanța ironiei — Noi printre arme 3. Omul pentru cei din jur — Participant la un început de partidă 4. Plin de talent! — Face o „Cîntare omului! — Omul de lingă tine (pl.) 5. Omul cu modelul lui — Omul la începuturile lui 6. — Îi duce pe Bucureșteni — Un alt om cu modelul lui 7. Un om model — Început de senilitate 8. Cel ce-a dat viață acestui pămînt — Lipsiți de orizont — Vremea de azi 9. A da fructe — Plin de suflet 10. O talie visată — Uniți de-o cauză comună 11. Omul primăvara (fig.) — Dat de-o parte

VERTICAL: 1. Pierdut pe drumuri 2. Trecut alături — Extrem de tineri 3. Un om, o viață, o idee! — Un căpitan de plai românesc. 4. E o cîntare — Un alai de lucrătoare 5. Un om stăpîn pe facultățile sale — Condiția lui 6. Deosebit de bun — Omul îndrăgît 7. Stat în cele — Intră-n apărare — Un om de la marea cea albastră 8. Cap de acuzare! — Gospodar la oraș — Mijlocul visat! 9. Omul cu păsărica lui — Cuprins de-o dragoste veche 10. Fără pereche — Una de noroc 11. Puști — Adus la bun... sîrșit!

GHEORGHE CRIȘAN

Fără cuvinte

— ÎN ATENȚIA CONSILIILOR A.S.C. —
Se apropie culesul porumbului! Sîntem pregătiți!

COLECTIVUL DE REDACȚIE

GHEORGHE CRIȘAN, RODICA STOIE, GABRIELA ȚINTARU, VALENTIN VIȘAN, MIRCEA BIRSILĂ, MARIAN ODANGIU, EMERIC SZEKELY, IOAN BĂCĂLETE, NELU PETRIT, OFELIA GHENCIU. Foto: CONSTANTIN DUMA și GHEORGHE TĂRȚAN. Prezentarea grafică ȘTEFAN ȘT. POPA

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studentesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 2-19-45.
Permanența la sediu: zilnic între orele 20 și 22

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, MARIUS BOCEREANU (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU, LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU

FLASH

Vrînd să facă carieră a săpat cînd pe unul, cînd pe altul, ajungînd să sape pînă și o... carieră.

Oaia neagră se poate ascunde în turma cu miei albi numai după măgar.

VIATA ÎN DOI
El: Acest pahar mai gol ție și l-am umplut.

Tot El: E drept și-a pus lacăt la gură, dar cheia tot ea o ține!

GOGONATA
Umblă cu cioara vopsită și apoi plînge cu lacrimi de crocodil.

FABULA
Crezîndu-se cizmă un șoșon tre-

ce riul și se îneacă.
Morala: Nu te întinde mai mult decît ție-carîmbul.

SFAT ROȘU
În prezența unui taur niciodată nu fii rușinos.

DE DRAGOSTE
— Ei bine, i-a furat inima...
— Fericita!
— Inima artificială!

EMERIC SZEKELY